

[Christmas Møller.]

om man kunde faa et saadant Tilsagn fra den højtærede Statsminister.

Den højtærede Statsminister sagde, at det var urigtigt, naar jeg havde sagt, at Venstre hægtede sig fast i et bestemt Beløb til Forsvaret. Dertil skal jeg svare, at alle, der har deltaget i disse Forhandlinger, og hver, der har faaet en Redegørelse for dem, ved, at Venstre efter at have vedtaget paa sit Partimøde 42,4 Mill. Kr., overhovedet ikke vilde lade sig rokke derfra, at de Forslag, som er blevet fremlagt af den højtærede Forsvarsminister, er de tydeligste Vidnesbyrd derom, og at der er givet Offentligheden — ikke af os —, men af Venstres officielle Pressebureau givet Offentligheden Meddelelse om, at indenfor den Ramme kunde man forhandle, ikke udenfor.

Nu kan jeg selvfølgelig være glad ved, at Statsministeren siger, at af saglige Grunde vilde han have ladet sig overbevise. Der er blot det at sige dertil, at der var ingen saglige Grunde, der kunde overbevise Statsministeren eller Venstre, for kunde man overbevise Statsministeren eller Venstre om, at man skulde have en eller anden Foranstaltning paa eet Punkt, var det fuldkommen givet, at der skulde skæres ned paa et andet Sted.

Dernæst siger den højtærede Statsminister, at det var urigtigt, at Forsvarsforhandlingerne var bristet i anden Omgang. Dertil skal jeg svare, at den højtærede Statsminister deltog ikke i disse Forhandlinger, men det gjorde jeg, og da vi om Søndagen havde faaet disse Forslag, saa var Stillingen den, at der ikke blev aftalt noget nyt Møde mellem os. Stillingen var endvidere den, at man fra Venstres Side sagde, at man vilde ikke gaa til Partierne med det, vi fremlagde, ligesom vi sagde, at vi ikke vilde gaa til vort Parti med det, de fremlagde, vi kunde godt sige til Partiets Medlemmer, at saadan havde man stillet sig, men nogen som helst Udtalelse var det fuldstændig unødvendigt at afæske Partiet.

Jeg fik Dagen efter de Forslag, der var udarbejdet, takkede for dem, og jeg sagde, saaledes som jeg ogsaa har nævnt det i min Tale, at paa Spørgsmaalet, om man skulde forhandle videre, var vort Svar, at vi altid var villige til at forhandle Spørgsmaalet, men holdt man sig indenfor denne bestemte Ramme, mente vi ikke, at det var muligt at naa til Enighed.

Derfor har jeg Lov til at sige, hvad jeg har sagt overfor den højtærede Statsminister.

Den højtærede Statsminister sagde, at en daarligere Tjeneste kunde ikke gøres

Forsvarssagen end den, vi havde gjort den? og at vi oven i Købet næsten havde tilstræbt at slaa den ihjel. Jeg skal heroverfor bemærke, at Venstre maa naturligvis — det maa man da regne med — være at finde paa samme saglige Grundlag, som det har været forhen. Venstre maa selvfølgelig efter Valget være at finde paa samme Forhandlingsfod, som Venstre har været før Valget. Det var vel ikke overfor os, at Venstre gjorde sine Indrømmelser, det var af rent saglige Grunde, efter hvad Venstre har sagt.

Jeg skal dernæst vende mig til Spørgsmaalet om Afstemningen angaaende Finanslovsforslaget. Derom sagde den højtærede Statsminister, at de Partier, der undlod at stemme, havde vel ikke noget Krav paa at blive spurgt. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Statsminister: Mener han da ikke, at den Holdning at undlade at stemme er en Tilkendegivelse fra vedkommende Partis Side? Har Venstre ikke ofte gjort ganske det samme, og har Venstre ikke just ved en Finanslovskonflikt — for at tage nøjagtig samme Handling — undladt at stemme ved Afstemningen over Finanslovsforslaget, undladt at stemme, fordi Venstre mente, at der blev lovgivet paa Finansloven?

Den højtærede Statsminister sagde, at vi 28 Konservative skulde ikke diktere Venstre vor Opfattelse. Nej, det skal vi ikke, og det har vi heller aldrig forsøgt. Men Venstres 47 Medlemmer skal heller ikke forsøge, saaledes som de har gjort det netop i Finanslovsagen, at diktere det konservative Parti deres Opfattelse. Naar man siger, at Stillingen til Finanslovsforslaget er den samme nu, som den var i 1927 og 1928, vil jeg dertil svare, at den højtærede Statsminister jo ikke kan være i Tvivl om, at i 1927 og 1928 blev vi enige om at foretage Ændringer i Paragrafferne vedrørende Forsvarsbudgetterne.

Til Slut skal jeg give et Eksempel paa hvorledes den højtærede Statsminister argumenterer. Den højtærede Statsminister sagde — og det var jo saa overordentlig fornøjeligt —, at vi havde fra konservativ Side talt om vor Handlefrihed, og derefter havde Statsministeren sagt, at der var saamaend Handlefrihed nok, det kom an paa den Maade, man brugte den paa. Tingens Gang er følgende: at Venstre-regeringen, nemlig den nuværende Statsminister, selv under den paagældende Forhandling begyndte at tale om Regeringens Handlefrihed, hvilket jeg besvarede med, at vi havde ogsaa Handlefrihed, hvorpaa den